

” Folk stilte spørsmål ved om jeg var gått fra sans og samling

Ole Sigmund Braathen

Hunden Aleksander hadde vært halt på det ene forbeinet i lang tid, og den reagerte sterkt på det healerens gjorde.

– Hunden rullet seg sammen, og lå som en liten bylt i lang tid. Etterpå sov den nesten sammenhengende i tre døgn. Men så var den frisk og haltet ikke mer, sier Braathen. Eierne, som ikke visste noe om at en healer hadde vært inne i bildet, var selvsagt strålende fornøyd, mens Braathen ble enda mer overbevist om at healing ikke er tøys og tull.

– Jeg tviler ikke lenger. Jeg er overbevist om at dette er en virksom måte å behandle både dyr og mennesker på. Hva som gjør at det virker er jeg usikker på, men jeg tror på dette. Jeg har blant annet hørt at slike «varme hender» har en litt annen frekvens enn oss andre. Mens vanlige hender har 15,5 hertz på øret, skal healerne ha 7,84. Mitt mål er å finne mer ut av hva som skjer og hvorfor, og få flere til å tro på det, sier Braathen.

Braathen håper at healing etter hvert kan bli akseptert på linje med kiropraktikk, akupunktur og homeopati.

– Men det er et langt stykke igjen i viktige miljøer. De aller fleste leger ville for eksempel

fnysje av dette, mens mange veterinærer kanskje er mer åpne, sier Braathen.

For en stund tilbake snakket han om sin erfaring med mennesker med helbredende egenskaper, og spesielt med healing på dyr, under Veterinærhistorisk forenings møte i Oslo. Der ble han oppfordret til å skrive om healing på dyr i medlemsbladet. Nå håper han Nationens lesere kan hjelpe ham med stoff, historier og opplevelser om hvordan sykdommer hos dyr er blitt helbredet av healere.

– Det skal litt til for å stå fram med slike opplevelser eller egenskaper, siden det fortsatt ikke er anerkjent. Men jeg lover i hvert fall å ta dette alvorlig, sier Braathen.

pernille.huseby@nationen.no

Pernille Huseby (tekst og foto)

Har du opplevd healing på dyr, eller har du selv helbredende egenskaper?

Ta kontakt med veterinær Ole Sigmund Braathen.

E-postadresse: bionor@online.no
Telefon: 90 54 61 63

LIKE FØR: Familien Michel er snart klare for manesjen.

Slipp klovnene

Er det en åpen stor plass nær deg, ja, så løst – det er vår har du uflaks hvis de ikke kommer.

Cirkus Arnardo besøker over 140 steder. Nå er de på en stor plass i Oslo, ved Munchmuseet.

De kommer med glitter og stas, elefanter og ponier, sirkus prinsesse, akrobater og klovner. Alt som hører en vellykket sirkuskveld til er der.

Men det er en hverdag på sirkus også, en annerledes hverdag enn for alle andre enn sirkusfolk. Ekteparet Giulia og Jose Michel er lærere, sukkerspinnselegere, sminkører, sjåførere, foreldre, klovner og sirkusnomader fra England og Spania. Med seg har de to barn og en rotwailer. Familien har aldri bodd i et hus sammen. Alltid i caravan. Kloden er deres arbeidsplass og deres hjem.

– Vi er heldige, tenk at vi får betalt for å se denne nydlige byen. Vi prøver alltid å integrere oss der vi er. Kan ikke plystre på jentene her som jeg gjør i Spania vet du, ler Jose hest bak klovnesminken.

Quincy (9) og søsteren Katie (14) vet ikke om noe annet liv enn livet i en caravan. De har aldri bodd i et hus. Katie synes det virker kjedelig.

– Vi har venner over hele verden, og siden verden er så liten, ser vi dem ofte. Jeg kjenner så mange kulturer.

Quincy vil ikke bli klovner.

– Nei, jeg vil stå på hendene jeg. Det skal jeg jobbe med. Nå øver jeg på å stå på en hånd på hodet til søsteren min, det er gøy det.

Mamma Giulia er engelsk, hun møtte sin spanske mann for tjue år siden og siden har de reist verden rundt som klovner.

– Jeg liker dette livet, men det er et hardt liv. Det er arbeid hele dagen. Først må

VALG: – Vi vil ikke bli klovner, vi vil bare stå på hendene, sier Quincy og Katie Michel.

ungene opp, så er det frokost, så er jeg lærer, så må vi kanskje pakke for vi skal videre til en annen plass, så må vi øve på akten, så øve med ungene. Så er det middag før vi går inn i manesjen og er klovner, da er det tid for aftens før vi må pakke igjen, og så er det en ny plass før vi legger oss. Så ja, det er et hardt liv.

Så forvandles ekteparet til klovner, de skal på jobb, klokken er sju om kvelden, de skal ut i manesjen og få deg og meg til å le.

Siri Elisabeth Juell Rasmussen (tekst og foto)